

David Almond

Skellig

Inglise keelest tõlkinud Tiina ja Priit Zingel

Originaali tiitel:

David Almond

„Skellig“

Hodder, 1998

Eestikeelne tõlge @ Tiina ja Priit Zingel ning AS Tänapäev, 2020

William Blake'i "Tiiger!" tõlge lk 91 Udo Uibo, Vikerkaar, 1997

Toimetanud Sash Uusjärv

Kujundanud Inga Joala

Illustratsioonid Priit Joala

Raamat ilmus esmakordselt eesti keeles 2000. aastal.

ISBN 978-9949-85-809-5

Trükitud AS Printon trükikojas

www.tnp.ee

FREYA GRACE'ILE

ÜKS

Ma leidsin ta garaažist pühapäeva pärastlõunal. See oli päev peale Falconeri tänavale kolimist. Talv oli lõppemas. Ema oli öelnud, et kolime sisse parajasti kevade tulekuks. Seal polnud kedagi teist. Üksnes mina. Kõik teised olid majas ühes doktor Surmaga ja muretsesid lapsukese pärast.

Ta lebas pimeduses teekastide taga, keset tolmu ja prahti. Jäi mulje, nagu oleks ta seal olnud juba terve igaviku. Ta oli räpane, kahvatu ja kuivetonud ning ma mõtlesin algul, et ta on surnud. Ma poleks saanud rohkem eksida. Varsti hakkasin mõistma, et ilmas pole kunagi olnud temaga võrreldavat olendit.

Me kutsusime seda garaažiks, sest niimoodi oli seda nimetanud kinnisvaramaakler härra Stone. Rohkem meenus see küll lammutustöökoda või prügimäge või mõnda nendest iidsetest laohoonetest, mida sadamas aeg-ajalt maha lõhutakse. Stone juhtis meid läbi aia, tõmbas ukse lahti ja valgustas oma taskulambiga hoone sisemust. Me vaatasime koos temaga üle ükseläve sisse.

„Te peate nägema seda oma vaimusilmas,“ ütles härra Stone. „Kujutlege, et see on koristatud, uute uste ja parandatud katusega –suurepärase garaaž kahele autole.“

Siis vaatas ta mind, ise rumalalt naeratades.

„Või midagi just sinu jaoks, poiss – peidupaik sulle ja su sõpradele. Mis sa sellest arvad, ah?“

Ma vaatasin mujale. Ma ei tahtnud temaga mingit tege- mist teha. Igal pool kogu majas oli tema jutt olnud täpselt üks ja sama. Kujutage seda endale ette oma vaimusilmas. Mõelge, mida kõike siin teha annab. Mina olin aga pide- valt mõtelnud vanast mehest, Ernie Myersist, kes oli siin aastaid üksinda elanud. Ta oli olnud surnud juba peaaegu nädal, enne kui nad leidsid ta köögist laua alt. Hoopis seda ma nägin, kui Stone käskis näha asju oma vaimusilmas. Ta ütles seda isegi siis, kui me jõudsime söögituppa, kus vinee- rist tehtud vaheseina taga seisis vana pragusid täis tualet- tpott. Ma soovisin, et ta vait oleks, aga ta sosistas, et lõpu eel ei tulnud Ernie enam treppidega toime. Tema voodi ja tualettpott toodi siia, et tal kõik käe-jala juures oleks. Stone vaatas mind nagu arvates, et ma ei saa sellistest asjadest aru. Ma tahtsin välja, tagasi meie vanasse majja, aga isa ja ema neelasid selle kõik alla. Nad käitusid, nagu oleks see kõik üks suur seiklus. Nad ostsid maja. Nad hakkasid seda puhastama ja küürima ja värvima. Ning siis tuli laps liiga vara. Ja siin me nüüd olime.

KAKS

Sel pühapäeva hommikul oleksin ma peaaegu garaaži sisene-
nud. Võtsin oma taskulambi ja valgustasin ehitise sisemust.
Tagauksed pidid olema aastaid tagasi eest ära kukkunud ja
sissepääs oli paksude laudadega kinni naelutatud. Katuse-
talad olid kõdunenud ja katus hakkas läbi vajuma. Prahihun-
nikute vahelt paistev põrand oli täis lõhesid ja auke. Need,
kes majast prahi välja viisid, pidid ka garaaži ära puhastama,
kuid nad heitsid sinna ainult ühe pilgu ja ütlesid, et ei lähe
sinna isegi raha eest. Seinte ääres seisid vanad kummutid,
katkised vannid, tsemendikotid, igivanad ukсед, lagunened
lamamistoolid. Naelte otsas rippusid suured nõõri- ja traad-
dipuntrad. Põrandal vedelesid veetorude kuhjad ja suured
kastid roostes naeltega. Kõik oli kaetud tolmu ja ämbliku-
võrkudega, seintelt oli langenud krohvi. Ühes seinas oli väike
räpane aken, mille ees seisid pragunenud linoleumi rullid.
Kõik lõhnas kõdunemise ja tolmu järele. Isegi tellised mure-
nesid, otsekui oleksid väsinud raskusest. Tundus, nagu oleks
kogu ehitis endast väsinud ja tahaks ainult hunnikusse kokku
vajuda.

Ma kuulsin ühest nurgast kraapimist ja liikumist, siis see
lõppes ja kõik jäi haudvaikseks.

Ma seisin ja kogusin julgust, et sisse minna.
Tahtsin just sisse lipsata, kui kuulsin ema hüüdmist.
„Michael! Mida sa teed?“
Ta seisis tagauksel.
„Kas me ei käskinud sul oodata, kuni me kindlaks teeme,
kas seal on ohutu?“
Ma astusin tagasi ja vaatasin tema poole.
„Noh, käskisime ju!“
„Jah,“ ütlesin ma.
„Nii et hoia sealt eemale! Olgu?“
Ma lükkasin ust ja see vajus oma ainsal hingel poolkinni.
„Olgu?“ hüüdis ta.
„Olgu,“ sõnasin ma. „Jah. Okei. Olgu.“
„Nagu poleks meil muud, kui muretseda selle üle, et sina
oma lolli peaga selle tobeda kuuri rusude alla ei jääks!“
„Jah.“
„Hoi lihtsalt sealt eemale! Olgu?“
„Olgu. Olgu, olgu, olgu.“
Siis läksin ma tagasi võssa, mida me nimetasime aiaks, ja
tema läks tagasi oma neetud beebi juurde.